

Miért rúgták le az állkapcsát? Más külsérelmi nyom nem volt. Az ilyesmibe nem lehet belehalni. Túlélni se szép.

Homályos volt az egész, ez az egész.

Valamit, persze, újra tudtam, megint valamivel többet.

Topónak hírét se hallom, színét se látom évek óta. Nem jön semmi jelzés, hogy nekem bárki szerint közöm lenne „ezekhez a dolgokhoz”. Hogy tudomásom lenne róluk; és, ahogy mondani szokás, ne is legyen.

VÉGE

Handi Péter

LATERNA MAGICA

Ellépve néha önmagamtól, mint
filmekben a trükkös dupla képek;
szétválok, s kívülről szemlélem
– asztráltestként – az omló vidéket.

Keretbe fogja alakom a fény,
gyémántkarcolásos fémlap a tenger.
Üvegtörmeléke tolul felém;
arckép vagyok, évszakos hátterekkel.

Félelmem, hogy így kerülök majd
emlékképként keretbe zárva
az elakadt idő alakjaként
unokáim szobafalára,

mint hűlt tűzhányó, mely nem okád
már kürtőjéből lávát: vers-valót,
s szonda sem lesz majd, mi mutatná
a mélyben kavargó magma hőfokát.

Láthat-e majd, hogy lúdpehely-napok
vánkosán is van arc-nyomatom,
a karcok alatt pasztell-vízjelek
tán lágyítanak a kemény vázlaton.

Mint filmekben a trükkös dupla képet
a vetítő – visszaigazítom magam,
éles kontúrjaimba visszalépek
felismerhetőn – mégis alakatlan.